

DOSAR NR. 1834/833/2021

TERMEN: 22.07.2021

CĂTRE
JUDECĂTORIA SALONTA

Subsemnatul MADEAR AURELIAN (...), cu domiciliul procedural ales la Cabinet de Avocat Pașcu Simona situat în Oradea, str. Mihai Eminescu, nr.3, ap.2, jud. Bihor - Kutleak Daniela persoană împuternicită cu ridicarea corespondenței, prin avocat justificat cu împuternicire avocațială la dosarul cauzei, formulăm prezentele

NOTE DE ȘEDINȚĂ

prin care, în vederea pronunțării unei soluții legale și temeinice în prezenta cauză, vă solicităm să dispuneți sesizarea Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate a următoarelor prevederi din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice:

- Art.49 alin.(1): *Persoana împotriva căreia s-a dispus o măsură prin ordinul de protecție pe durata maximă poate solicita revocarea ordinului sau înlocuirea măsurii dispuse.*

MOTIVE

În fapt, prevederile sus-menționate contravin:

- Art.7 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, care dispune:
„Orice persoană are dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și a secretului comunicațiilor”;

- Art. 33 alin.(1) din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, care dispune:

„Familia se bucură de protecție juridică, economică și social”;

- Art. 20 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, care dispune:

„Toate persoanele sunt egale în fața legii”;

- Art. 47 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene intitulat „Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil”, care dispune:

„Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe

judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol. Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărată și reprezentată”.

- Art. 3, art. 8, art.13 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale:

Art. 3 *„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante”*

Art. 8 *„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acesta este prevăzut de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și a libertăților altora”;*

Art. 13 *„Orice persoana, ale carei drepturi si libertati recunoscute de prezenta conventie au fost incalcate, are dreptul sa se adreseze efectiv unei instante nationale, chiar si atunci cind incalcare a s-ar datora unor persoane care au actionat in exercitarea atributiilor lor oficiale.”*

Art. 14 *„Exercitarea drepturilor si libertatilor recunoscute de prezenta conventie trebuie sa fie asigurata fara nici o deosebire bazata, in special, pe sex, rasa, culoare, limba, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine nationala sau sociala, apartenenta la o minoritate nationala, avere, nastere sau orice alta situatie”.*

- Art. 1 alin.(3) - (5) din Constituția României privind statul de drept, separația și echilibrul puterilor și principiul legalității:

„(3) România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate.

(4) Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale.

(5) În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”;

- Art. 11 alin.(1) și alin.(2) din Constituția României, care dispune:

„(1) Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință

obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.

(2) Tratatelor ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern”;

- Art. 15 alin.(1) din Constituția României, care dispune:

„(1) Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea”;

- Art. 16 alin.(1) și alin.(2) din Constituția României, care dispune:

„(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(3) Nimeni nu este mai presus de lege”;

- Art.20 din Constituția României, care dispune:

„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile”;

- Art. 21 alin. (3) din Constituția României care dispune:

„Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil”;

- Art. 124 alin. (2) din Constituția României, care dispune:

„Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”.

- Art. 126 alin.(1) din Constituția României, care dispune:

„(1) Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege;

- Art. 148 alin.(2)-(4) din Constituția României, care dispune:

„(1) Aderarea României la tratatele constitutive ale Uniunii Europene, în scopul transferării unor atribuții către instituțiile comunitare, precum și al exercitării în comun cu celelalte state membre a competențelor prevăzute în aceste tratate, se face prin lege adoptată în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului, cu o majoritate de două treimi din numărul deputaților și senatorilor.

(3) Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare”.

Obiectul cauzei: prin Sentința Civilă nr.1362/2021 din data de 09.07.2021 pronunțată în dosarul nr.1773/833/2021 al Judecătoriei Salonta s-a dispus emiterea unui ordin de protecție împotriva subsemnatului Madear Aurelian Georgian, **pe o perioadă de 3 luni**, constând în:

- *Evacuarea temporară a pârâtului din locuința situată în (...);*
- *Obligarea pârâtului Madear Aurelian Georgian la păstrarea unui distanțe minime de 50 de metri față de reclamant, cu excepția situațiilor în care se impune, potrivit legii, prezența concomitentă a părților în fața instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor instituții și autorități publice;*
- *Obligarea pârâtului Madear Aurelian Georgian la păstrarea unei distanțe minime de 50 metri față de locuința comună din (...).*

Ordinul de protecție a fost emis pe seama reclamantului Madear Florin Gheorghe, tatăl subsemnatului, reținându-se că la data de 07.07.2021, pe fondul unor discuții tensionate și a unor discuții în contradictoriu legate de parcare autoturismului în curtea locuinței comune, subsemnatul i-am aplicat tatălui meu mai multe lovituri cu pumnul în zona feței, cauzându-i acestuia leziuni.

Cererea de emitere a Ordinului de protecție nu a fost introdusă pe rolul instanței de către tatăl meu, ci de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Salonta.

Comportamentul subsemnatului a reprezentat un eveniment izolat și care nu are caracter de continuitate, nefiind o persoană agresivă, astfel că nici la momentul emiterii ordinului de protecție și nici ulterior, nu a existat o stare reală și actuală de pericol pentru viața, integritatea fizică și psihică, și libertatea tatălui meu ca urmare a acțiunilor subsemnatului.

Imediat după pronunțarea Sentinței civile nr.1362/2021, subsemnatul în urma regretului sincer pe care îl aveam încă de la nefericitul incident, i-am povestit mamei mele aceste regrete iar aceasta mi-a relatat că și tatălui meu îi pare rău că a solicitat emiterea ordinului de protecție, întrucât, cu toate neînțelegerile verbale și reproșurile pe care acesta mi le adresa în mod frecvent, relația dintre noi s-a bazat întotdeauna pe sentimente profunde de afecțiune.

Totodată, subsemnatul i-am relatat mamei mele că doresc să demonstrez tatălui meu că regret cele întâmplate și că m-am îndreptat, astfel aceasta mi-a transmis la rândul ei că tatăl meu dorește să renunțe la cererea de emitere a ordinului de protecție și nu mai dorește sub nici o formă menținerea măsurilor dispuse prin Sentința civilă nr.1362/2021 împotriva mea, acesta chiar declarând apel împotriva hotărârii sus-menționate.

Întrucât cele întâmplate în data de 07.07.2021 reprezintă un eveniment izolat din viața subsemnatului, pe care îl regret în mod profund și ale cărui urmări m-au afectat pe plan emoțional, astfel încât pe viitor nu voi mai adopta un astfel de comportament, ținând cont de faptul că între mine și tatăl meu a intervenit împăcarea, și având în vedere că de la momentul emiterii ordinului de protecție subsemnatul am respectat toate obligațiile și interdicțiile care au fost dispuse de către instanță în sarcina mea, am introdus pe rolul Judecătoriei Oradea o cerere de revocare a ordinului de protecție.

Potrivit art.49 alin.(1) din Legea nr.217/2003, *persoana împotriva căreia s-a dispus o măsură prin ordinul de protecție pe durata maximă poate solicita revocarea ordinului sau înlocuirea măsurii dispuse.*

Durata maximă pe care poate fi dispusă o măsură prin ordinul de protecție este de **6 luni**, aspect care rezultă din cuprinsul dispozițiilor art. 39 alin.(1) din Legea nr.317/2003, astfel, *Durata măsurilor dispuse prin ordinul de protecție se stabilește de judecător, fără a putea depăși 6 luni de la data emiterii ordinului.*

Rezultă așadar că pot solicita revocarea ordinului de protecție sau înlocuirea măsurilor dispuse prin ordinul de protecție, **numai persoanele împotriva cărora aceste măsuri s-au dispus pe perioada maximă de 6 luni.**

Prin excluderea persoanelor împotriva cărora s-au dispus măsuri pe o durată mai scurtă de 6 luni de zile, de la dreptul de a solicita revocarea ordinului de protecție, se aduce atingere liberului acces la justiție, dreptului la nediscriminare, dreptului la viață privată și dreptului la un proces echitabil.

Această modalitate de legiferare conduce la crearea unei diferențe de tratament juridic între persoane aflate în situații similare, diferență care constă în modalitățile de încetare ale măsurilor de protecție dispuse de către instanță, creându-se o discriminare indirectă, întrucât se face diferențiere între categoriile de persoane care sunt supuse aceleiași tratament juridic, ceea ce este contrar art. 16 alin.(1) din Constituție.

Dispozițiile art. 49 alin.(1) din Legea nr.217/2003 nu corespund nici exigențelor ocrotirii vieții de familie și creează posibilitatea sancționării mai aspre a unor acte de violență de gravitate scăzută, în timp ce persoanelor care săvârșesc acte de violență de o gravitate deosebită le este aplicat un tratament sancționator mai blând, astfel că victimelor violenței domestice nu le este acordat un grad de protecție proporțional cu starea de pericol în care acestea se află, legiuitorul îndepărtându-se astfel de la scopul Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice.

Astfel, în ipoteza săvârșirii unui act de violență asupra unui membru de familie, act care prezintă o gravitate deosebită astfel încât pentru înlăturarea stării de pericol instanța a fost nevoită să aplice măsuri de protecție pe perioada maximă de 6 luni, persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de protecție, **se poate adresa**, după trecerea chiar și a unei singure zi de la data emiterii ordinului, instanței de judecată solicitând revocarea acestuia, cu condiția de a face dovada că a respectat măsurile impuse în sarcina sa și că nu mai prezintă un pericol pentru victima violenței domestice, putând obține astfel încetarea sau înlocuirea măsurilor de protecție într-un timp foarte scurt, de ordinul zilelor.

În schimb, persoana care a săvârșit acte de violență asupra unui membru de familie, acte de o gravitate redusă astfel încât pentru înlăturarea stării de pericol instanța a aplicat măsuri de protecție pentru o perioadă de 3 luni de zile, așa cum este și situația reclamantului Madear Aurelian Georgian, **nu se poate adresa** instanței de judecată solicitând revocarea ordinului de protecție sau înlocuirea măsurilor dispuse, chiar dacă ar face dovada că a respectat obligațiile și interdicțiile stabilite în sarcina sa, și că nu mai prezintă un pericol pentru victima violenței domestice, fiind astfel obligată să aștepte trecerea perioadei de 3 luni de zile pentru a înceta măsurile dispuse prin ordinul emis.

Reclamantul Madear Aurelian Georgian nu dispune de o cale de acces efectivă la justiție, neavând posibilitatea legală de a se adresa instanței de judecată cu o cerere de revocare a ordinului de protecție, chiar dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de dispozițiile art. 49 alin.(2) din Legea nr.217/2003, respectiv: a respectat toate obligațiile și interdicțiile stabilite în sarcina sa prin ordinul de protecție, și există certitudinea că nu mai prezintă un pericol pentru viața, integritatea fizică sau psihică, ori libertatea tatălui său, Madear Florin Gheorghe, certitudine care rezultă inclusiv din faptul că tatăl reclamantului, persoana pe seama căreia a fost emis ordinul de protecție, a arătat în mod expres că nu mai dorește menținerea măsurilor care au fost dispuse prin ordinul de protecție, întrucât nu se află într-o stare de pericol generată de către reclamant.

Prin modalitatea defectuoasă de legiferare, s-a ajuns în situația în care măsurile dispuse prin ordinul de protecție continuă să producă efecte juridice, atât în dauna agresorului, cât și a victimei, chiar și atunci când acestea nu mai sunt necesare în vederea atingerii scopului Legii nr.217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice.

Cauzele care au impus emiterea unui ordin de protecție trebuie să se mențină pe toată durata valabilității acestuia; în caz contrar, se aduce atingere gravă și iremediabilă relațiilor de familie, întrucât măsurile de

protecție vizează membrii de familie și implică inclusiv păstrarea unei distanțe dintre aceștia, întreruperea conviețuirii, întreruperea comunicărilor dintre aceștia. Mai mult, măsurile trebuie respectate atât de către agresor, cât și de victimă, astfel:

- Art. 44 alin.(3) din Legea nr.217/2003: *„Respectarea ordinului de protecție este obligatorie și pentru persoana protejată prin intermediul său”;*

- Art. 47 alin.(1) din Legea nr.217/2003: *„Încălcarea de către persoana împotriva căreia a fost emis un ordin de protecție a oricăreia dintre măsurile prevăzute la art. 38 alin. (1), (4) și (5) lit. a) și b) și dispuse prin ordinul de protecție constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani”;*

- Art. 287 alin.(1) lit.h) Cod penal: *„Nerespectarea unei măsuri de protecție dispuse în executarea unui ordin european de protecție se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă”.*

În ceea ce privește **principiul egalității în drepturi**, Curtea Constituțională a reținut într-o jurisprudență constantă, începând cu Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, că acesta **presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite**. Ca urmare, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un **criteriu obiectiv și rațional** (a se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, paragraful 55, Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, paragraful 23). Principiul egalității în drepturi nu înseamnă uniformitate, **încălcarea principiului egalității și nediscriminării existând atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite** (a se vedea în acest sens Decizia nr. 156 din 15 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 26 iunie 2001, Decizia nr. 20 din 24 ianuarie

2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 10 aprilie 2002, sau Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019).

De asemenea, **nesocotirea principiului egalității are drept consecință neconstituționalitatea discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului.** Curtea a mai stabilit că **discriminarea se bazează pe noțiunea de "excludere de la un drept"** (Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), **iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului** (a se vedea în acest sens Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014).

În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării, că **reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă** (Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza Marckx împotriva Belgiei, paragraful 33, Hotărârea din 13 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza D.H. și alții împotriva Republicii Cehe, paragraful 175, Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza Burden împotriva Regatului Unit, paragraful 60, Hotărârea din 16 martie 2010, pronunțată în Cauza Carson și alții împotriva Regatului Unit, paragraful 61). De asemenea a stabilit că diferențele de tratament bazate pe o caracteristică identificabilă sau "statut" prin care se disting persoane sau grupuri de persoane constituie discriminare în sensul articolului 14 din Convenție (a se vedea Hotărârea din 7 decembrie 1976, pronunțată în Cauza Kjeldsen, Busk Madsen și Pedersen împotriva Danemarcei, paragraful 56).

Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene cuprinde principiul conform căruia statele membre trebuie să asigure o protecție juridică efectivă a drepturilor individuale ce iau naștere în temeiul dreptului Uniunii (inclusiv drepturile prevăzute de Cartă). Acest lucru înseamnă că dreptul de acces la instanță se aplică de fiecare dată când se au în vedere drepturi și libertăți garantate de legislația UE. Statele membre UE au obligația de a

prevedea remedii și proceduri care să asigure respectarea drepturilor în conformitate cu legislația Uniunii Europene (*CJUE, C-432/05, cauza Unibet (London) Ltd și Unibet (International) Ltd/Justitiekanslern, 13 martie 2007, alineatele 37-42*). **Legislația națională nu trebuie să încalce dispozițiile referitoare la protecția juridică efectivă a acestor drepturi** (*CJUE, C-279/09, cauza DEB Deutsche Energiehandels- und Beratungsgesellschaft mbH/Bundesrepublik Deutschland, 22 decembrie 2010, alineatul 59*).

Dreptul de acces la instanță nu este unul absolut. Acesta poate fi limitat. De exemplu, impunerea unor limite de timp rezonabile poate favoriza buna administrare a actului de justiție. În plus, obligația de a plăti taxe judiciare poate conduce la eliminarea cererilor neîntemeiate sau poate fi justificată din motive bugetare.⁴³ Cu toate acestea, **restricțiile nu trebuie să afecteze „însăși esența dreptului”** (*cauza Ashingdane/Regatul Unit, nr. 8225/78, 28 mai 1985, alin. 57*).

Protecția din dreptul Uniunii este mai extinsă, deoarece aceasta **garantează dreptul de a apela efectiv la un judecător**. Curtea de Justiție a consacrat acest drept, ca principiu general de drept al Uniunii, prin hotărârea din 15 mai 1986 (*cauza 222/84, Johnston, Rec. 1986, p. 1651*; a se vedea și hotărârea din 15 octombrie 1987, *cauza 222/86, Heylens, Rec. 1987, p. 4097* și hotărârea din 3 decembrie 1992, *C-97/91, Borelli, Rec. 1992, p. I-6313*). Potrivit Curții, acest principiu general de drept al Uniunii se aplică și statelor membre în cazul în care acestea aplică dreptul Uniunii.

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și protocoalele adiționale la această convenție au fost ratificate de România prin Legea nr. 30/1994, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 135/31 mai 1994.

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene a fost proclamată de către Comisia Europeană, Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene la data de 7 decembrie 2000, în cadrul Consiliului European de la Nisa.

Ulterior, drepturile fundamentale ale cetățenilor Uniunii Europene au fost incluse în Tratatul de la Lisabona, ceea ce presupune faptul că instituțiile Uniunii și statele membre sunt obligate din punct de vedere juridic, atunci când pun în aplicare dreptul Uniunii, să respecte aceste drepturi.

Aderând la Uniunea Europeană în anul 2007, România a ratificat tratatele anterioare ce fundamentează Uniunea și a semnat Tratatul de la Lisabona în calitate de stat membru al Uniunii.

Tratatul de la Lisabona a fost semnat de către statele membre la 13 decembrie 2007 și a intrat în vigoare la 1 decembrie 2009. Acest tratat

amendează două tratate care constituie forma bazei constituționale a Uniunii Europene, respectiv Tratatul privind Uniunea Europeană (cunoscut și ca Tratatul de la Maastricht) și Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene (cunoscut și ca Tratatul de la Roma).

Chiar dacă în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene se regăsesc principii care trebuie să guverneze activitatea de legiferare la nivel european, considerăm că și legiuitorul național dintr-o țară membră a Uniunii Europene trebuie să respecte aceleași principii.

Conform articolului 124 alineatul (2) din Constituția României, justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. Pentru a putea fi asigurată unitatea dreptului, prevăzută de Constituție, este necesară mai întâi o ordine ierarhică a normelor. Scopul acesteia este acela de a asigura competențe de reglementare, care se completează și nu sunt contradictorii.

Dintre normele interne ale României, la vârful ierarhiei se află Constituția. Supremația acesteia este stabilită în mod expres în articolul 1 alineatul 5 din Constituția României. Sub Constituție se află legile. Acestea pot fi adoptate în baza Constituției și în limitele stabilite de aceasta. Sub legi sunt normele de aplicare. Acestea pot fi adoptate numai în baza unei legi, precum și în limitele prevăzute de lege, pentru a putea produce efecte.

Modalitatea în care a fost configurat textul legal criticat indică faptul că acesta nu urmează concepția general a principiului egalității în drepturi, liberului acces la justiție, ocrotirii vieții private și de familie și dreptului la un proces echitabil, și, prin urmare, conduce la discriminări între, pe de o parte, persoanele față de care au fost dispuse măsuri prin ordinul de protecție pe perioada maximă de 6 luni de zile, și pe de altă parte, persoanele împotriva cărora au fost luate măsuri prin ordinul de protecție, însă pe o perioadă mai scurtă de 6 luni de zile, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, întrucât ambele categorii de persoane au săvârșit acte de violență asupra unui membru de familie, astfel cum acestea sunt definite prin dispozițiile art. 4 alin.(1) din Legea nr.217/2003, respectiv:

a) violența verbală - adresarea printr-un limbaj jignitor, brutal, precum utilizarea de insulte, amenințări, cuvinte și expresii degradante sau umilitoare;

b) violența psihologică - impunerea voinței sau a controlului personal, provocarea de stări de tensiune și de suferință psihică în orice mod și prin orice mijloace, prin amenințare verbală sau în orice altă modalitate, șantaj, violență demonstrativă asupra obiectelor și animalelor, afișare ostentativă a armelor, neglijare, controlul vieții personale, acte de gelozie, constrângerile de orice fel,

urmărirea fără drept, supravegherea locuinței, a locului de muncă sau a altor locuri frecventate de victimă, efectuarea de apeluri telefonice sau alte tipuri de comunicări prin mijloace de transmitere la distanță, care prin frecvență, conținut sau momentul în care sunt emise creează temere, precum și alte acțiuni cu efect similar;

c)violența fizică - vătămarea corporală ori a sănătății prin lovire, îmbrâncire, trântire, tragere de păr, înțepare, tăiere, ardere, strangulare, mușcare, în orice formă și de orice intensitate, inclusiv mascate ca fiind rezultatul unor accidente, prin otrăvire, intoxicare, precum și alte acțiuni cu efect similar, supunerea la eforturi fizice epuizante sau la activități cu grad mare de risc pentru viață sau sănătate și integritate corporală, altele decât cele de la lit. e);

d)violența sexuală - agresiune sexuală, impunere de acte degradante, hărțuire, intimidare, manipulare, brutalitate în vederea întreținerii unor relații sexuale forțate, viol conjugal;

e)violența economică - interzicerea activității profesionale, privare de mijloace economice, inclusiv lipsire de mijloace de existență primară, cum ar fi hrană, medicamente, obiecte de primă necesitate, acțiunea de sustragere intenționată a bunurilor persoanei, interzicerea dreptului de a poseda, folosi și dispune de bunurile comune, control inechitabil asupra bunurilor și resurselor comune, refuzul de a susține familia, impunerea de munci grele și nocive în detrimentul sănătății, inclusiv unui membru de familie minor, precum și alte acțiuni cu efect similar;

f)violența socială - impunerea izolării persoanei de familie, de comunitate și de prieteni, interzicerea frecventării instituției de învățământ sau a locului de muncă, interzicerea/limitarea realizării profesionale, impunerea izolării, inclusiv în locuința comună, privarea de acces în spațiul de locuit, deposedarea de acte de identitate, privare intenționată de acces la informație, precum și alte acțiuni cu efect similar;

g)violența spirituală - subestimarea sau diminuarea importanței satisfacerii necesităților moral-spirituale prin interzicere, limitare, ridiculizare, penalizare a aspirațiilor membrilor de familie, a accesului la valorile culturale, etnice, lingvistice ori religioase, interzicerea dreptului de a vorbi în limba maternă și de a învăța copiii să vorbească în limba maternă, impunerea aderării la credințe și practici spirituale și religioase inacceptabile, precum și alte acțiuni cu efect similar sau cu repercusiuni similare;

h)violența cibernetică - hărțuire online, mesaje online instigatoare la ură pe bază de gen, urmărire online, amenințări online, publicarea nonconsensuală

de informații și conținut grafic intim, accesul ilegal de interceptare a comunicațiilor și datelor private și orice altă formă de utilizare abuzivă a tehnologiei informației și a comunicațiilor prin intermediul calculatoarelor, telefoanelor mobile inteligente sau altor dispozitive similare care folosesc telecomunicațiile sau se pot conecta la internet și pot transmite și utiliza platformele sociale sau de e-mail, cu scopul de a face de rușine, umili, speria, amenința, reduce la tăcere victima.

Prin **Decizia nr.50/2020** privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 34 alin.(2) din Legea nr.217/2003, pronunțată de către **Înalta Curte de Casație și Justiție** - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a reținut:

„73. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 217/2003, protecția și promovarea drepturilor victimelor violenței domestice se realizează, printre altele, în conformitate cu principiul legalității și principiul respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Emiterea unui ordin de protecție impune menținerea unui echilibru între drepturile persoanei căreia îi sunt imputate actele de violență (emiterea ordinului de protecție vizând restrângerea dreptului la viață privată și a libertății de mișcare) și drepturile persoanei asupra căreia au fost exercitate actele de violență.

74. Din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, așa cum a fost menționată anterior, rezultă în mod neîndoielnic că instanțele, în aplicarea dispozițiilor art. 8 din Convenție, au obligația "să efectueze o analiză detaliată a întregii situații de familie și a unei întregi serii de factori, în special de natură factuală, emoțională și psihologică, materială și medicală, și să realizeze o evaluare echilibrată și rezonabilă a respectivelor interese ale fiecărei persoane, cu preocupare constantă de a găsi cea mai bună soluție pentru copil" (Cauza Petrov și X împotriva Rusiei, paragraful 98, Cauza Neulinger și Shuruk împotriva Elveției, paragraful 139 etc.)”.

Prin decizia citată, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit, în mod just, că ordinul de protecție restrânge dreptul la viață privată și libertatea de mișcare a persoanei împotriva căreia a fost emis.

Prin modalitatea de reglementare a instituției revocării ordinului de protecție și de înlocuire a măsurilor dispuse printr-un ordin de protecție, dispozițiile art. 49 alin.(1) din Legea nr.217/2003 nu asigură un just echilibru între drepturile persoanei împotriva căreia a fost emis un ordin de protecție și drepturile persoanei pe seama căreia ordinul a fost emis, prin

aceea că, astfel cum am arătat mai sus, se permite menținerea măsurilor dispuse chiar și în situația în care nu mai subzistă temeiurile de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii ordinului de protecție, astfel cum acestea sunt prevăzute de dispozițiile art. 38 alin.(1) din Legea nr.217/2003: *Persoana a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să emită un ordin de protecție prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, una ori mai multe măsuri – obligații sau interdicții.*

Din economia dispozițiilor Legii nr. 47/1992, rezultă că sesizarea instanței de contencios constituțional în cadrul controlului de constituționalitate a posteriori implică examinarea prealabilă a următoarelor exigențe de admisibilitate cumulativ prevăzute de art. 29 alin. 1 - 3 din lege:

- identificarea exactă a normei/normelor legale criticate, dar și a măsurii în care legea sau ordonanța în care sunt inserate se află în vigoare la data soluționării cererii; sub acest aspect, se impune observația că indicarea explicită a textului normativ criticat este o condiție absolut necesară în etapa evaluării admisibilității cererii, numai astfel putându-se determina obiectul excepției de neconstituționalitate, dar și existența legăturii dintre norma criticată și soluția ce ar putea fi dată cauzei în care partea a înțeles să uzeze de mijlocul procedural al excepției;

- existența unei legături între norma legală criticată și soluția ce ar putea fi dată în cauza respectivă, indiferent de faza litigiului; fiind expresia cerinței pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului, "legătura cu soluționarea cauzei" poate fi stabilită numai în urma unei analize concrete a particularităților speței, prin evaluarea atât a "aplicabilității textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și a necesității invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate" (mutatis mutandis, Decizia nr. 591 din 21 octombrie 2014 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial nr. 916 din 16 decembrie 2014);

- verificarea deciziilor pronunțate anterior de către Curtea Constituțională cu privire la constituționalitatea acelei dispoziții legale, pentru a exclude o eventuală inadmisibilitate a cererii ca efect al constatării neconstituționalității normei criticate printr-o decizie precedentă.

În acest sens, vă solicităm să constatați că sunt îndeplinite cerințele art. 29 alin. 1-3 din Legea nr. 47/1992, excepția fiind invocată de către reclamantul Madear Aurelian Georgian, privește dispoziții dintr-o lege în

vigoare, care au legătură cu soluționarea cauzei, și care nu au fost declarate neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

Raportat la aceste aspecte, vă solicităm să admiteți prezenta cerere, iar pe cale de consecință, să dispuneți sesizarea Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a următoarelor prevederi:

- Art.49 alin.(1): *Persoana împotriva căreia s-a dispus o măsură prin ordinul de protecție pe durata maximă poate solicita revocarea ordinului sau înlocuirea măsurii dispuse.*

În drept, art. 29 alin. (1)-(4) din Legea nr. 47/1992.

Cu deosebită considerație,
MADEAR AURELIAN GEORGIAN
Prin av. Pașcu Simona